

Robert Sheckley: A csata

– Pihenj! – vakkantotta Fetterer vezérlőtábornok, ahogy besietett a parancsnoki szobába. Három tábornoka engedelmeskedett.

– Nincs sok időnk – szólt Fetterer az órájára pillantva. – Még egyszer átnézzük a haditervet.

A falhoz lépdelt és egy óriási Szahara-térképet göngyölített le.

– Legmegbízhatóbb teológiai információink szerint a Sátán ezek mellett a koordináták mellett tűnik majd fel erőivel. – Fetterer ujjmozdulattal jelezte a helyet. – Az első sorban kapnak helyet az ördögök, démonok, succubusok, incubusok és egyéb bűnösök. Bael vezeti a jobbszárnyat, Buer a balt. Ő Sátáni Felsége a központot tartja.

– Elég idejétmúlt – mormolta Dell tábornok.

Fetterer tábornok szárnysegédje lépett be; arca ragyogó és boldog az Eljövétel gondolatára.

– Uram – mondta –, ismét a pap várakozik odakint.

– Álljon vigyázzba, katona – mondta Fetterer keményen. – Egy csata előtt állunk, melyet meg kell vívnunk, és diadalra kell vinnünk.

– Igenis, uram – vágta rá a szárnysegéd, és vigyázzba merevedett, az élvezet egy része tovatűnt az arcáról.

– Úgy, a pap? – Fetterer vezérlőtábornok elgondolkodva dörzsölte össze az ujjait. Az Eljövétel, a küszöbön álló Végső Ütközet előkészületeinek kitudódása óta a világ vallási dolgozói állandó kellemetlenséget okoztak. Abbahagyták a civakodást, ez értékelhető. Csakhogy most katonai ügyekbe próbáltak beavatkozni.

– Küldje el – utasította Fetterer. – Ő is tudja, hogy a Végső Ütközet terveit ellenőrizzük.

– Igen, uram – mondta a szárnysegéd. Fürgén tisztelgett, sarkonfordult és kiment.

– Tovább – mondta Fetterer vezérlőtábornok. – A Sátán első védvonala mögött helyezkednek majd el a kárhozottak, és a Gonosz változatos elemi erői. A Bukott Angyalok szolgálnak bombázó-csapataikként. Dell gépi elfogóvadászai szállnak szembe velük.

Dell tábornok zordan elvigyorodott.

– Az érintkezés pillanatában MacFee automatizált harckocsizó-egységei előrenyomulnak a front közepe, a centrum felé. – Fetterer folytatta: – Ongin tábornok robotgyalogsága által biztosítva. Dell irányítja a tartalék H-bombázást, mely bizonyára kevésbé szétszórta. Magam a gépi lovassággal mérek csapárt, itt és itt.

A szárnysegéd visszatért, és mereven vigyázzba vágta magát.

– Uram – kezdte –, a pap nem hajlandó elmenni. Azt állítja, hogy beszélnie kell önnel.

Fetterer vezérlőtábornok tétozódott, mielőtt nemet mondott. Emlékezett rá, hogy ez a Végső Ütközet, és hogy a vallási dolgozóknak van kapcsolatuk ezzel. Úgy határozott, hogy ad ennek az embernek öt percet.

– Vezesse be – mondta.

A pap egyszerű öltönyt viselt, annak bizonyítékaként, hogy valamely kitüntetett vallást képvisel. Arca fáradt volt, de határozott.

– Tábornok – szólalt meg –, a világ valamennyi vallási dolgozójának, a papoknak, rabbiknak, lelkipásztoroknak, mullahoknak és a többieknek a képviselője vagyok. Arra kérjük, tábornok, hogy engedjen bennünket küzdeni az Úr csatájában.

Fetterer vezérlőtábornok idegesen dobolt az ujjával. Baráti viszonyban szándékozott maradni ezekkel az emberekkel. Még ő, a vezérő parancsnok is rászorulhat egy jó szóra, mikor minden kimondatott és elvégeztetett...

– Meg kell értenie a helyzetemet – mondta Fetterer boldogtalanul. – Tábornok vagyok. Egy megvívandó csata áll előttem.

– De hiszen ez a Végső Ütközet – szólt a pap. – Ennek az emberek csatájának kell lennie.

– Az is – válaszolta Fetterer. – És képviselőjük, a Hadsereg által vívják meg.

A pap egyáltalán nem látszott meggyőződtnak.

Fetterer megszólalt: – Nem akarja elveszíteni ezt a csatát, igaz? Akarhatja, hogy a Sátán győzedelmeskedjék?

– Persze, hogy nem – mormolta a pap.

– Akkor nem kockáztathatunk semmit sem – vágta rá Fetterer. – Valamennyi kormány egyetért, nemde? Ó, nagyon kellemes volna a Végső Ütközet – az emberek tömegeivel az oldalunkon. Mondhatni, szimbolikus. De bizonyosak lehetnénk-e a győzelemben?

A pap szólni próbált, de Fetterer még sebesebben folytatta:

– Hogyan mérhetnénk fel a Sátán hadainak erejét? Katonai nyelven szólva a legerélyesebben kell fellépünk. És mindez az automatikus hadseregeket jelenti, a gépi elfogó-vadászokat, harckocsikat és H-bombákat.

A pap nagyon boldogtalanul látszott.

– De ez így nincs rendjén – tiltakozott. – Ön bizonyára talált valamiféle helyet a terveiben az EMBEREK számára...

Fetterer töprengett ezen, de a kívánság teljesíthetetlen volt. A csata terve tökéletesen kidolgozva állt, gyönyörűen és ellenállhatatlanul. Széles tömegek bármilyen formában történő bevonása csak megzavarta volna. Élő anyag nem állhatta ki a gépi támadás zaját, a levegőt megremegtető energiahullámokat, a mindent elborító tűzzáport. Bármely ember lény, mely százmérföldnyi körzeten belül merészkedne, nem maradhatna életben, hogy megpillantsa az ellenséget.

– Attól tartok, nem – mondta Fetterer.

– Akadnak néhányan – szólt a pap keményen –, akik úgy érzik, elhibázott lépés volt ezt az ügyet a Hadseregre bízni.

– Sajnálom – mondta Fetterer jóindulatúan. – Ez kishitű beszéd. Ha nem haragszik... – Az ajtó felé intett. A pap fáradtan távozott.

– Ezek a civilek – tűnődött Fetterer. – Nos, uraim, készen állnak a csapataik?

– Készek vagyunk küzdeni ÉRTE – mondta MacFee tábornok lelkesülten. – Valamennyi, irányításom alatt álló automatáért kezeskedem. A fémborításuk ragyog, minden relé felújítva, az energia-tárolók teljesen feltöltve. Uram, csak úgy égnek a vágytól, hogy csatába szállhassanak!

Ongin tábornok lezárta magáról a kábulatot.

– Felszíni egységek készen állnak, uram!

– Légierő készülékben – jelentette Dell tábornok.

– Kitűnő – szólt Fetterer tábornok. – Minden egyéb előkészület megtörtént. A televíziós lehetőségek adottak a világ egész lakossága számára. Senki, sem gazdag, sem szegény nem fogja elmulasztani az Utolsó Ütközet látványát.

– A csata után pedig... – kezdte Ongin tábornok, azután elhallgatott. Fettererre pillantott.

Fetterer mélyen elgondolkodott. Nem tudta, mire számítsanak a csata után. A dolognak ez a része alighanem a vallási hatóságokra tartozik.

– Bemutatásra számítok, vagy valami hasonlóra – mondta bizonytalanul.

– Úgy érti, találkozni fogunk – VELE? – kérdezte Dell tábornok.

– Igazában nem tudom – válaszolt Fetterer –, de ezt kell higgyem. Végül is azt hiszem... úgy gondolom, tudják, hogyan értem.

– De mit kell viselnünk? – kérdezte MacFee tábornok hirtelen ijedtséggel. – Úgy értem, mit viselhet bárki is?

– Mit viselnek az angyalok? – kérdezte Fetterer Ongint.

– Nem tudom – felelt Ongin.

– Leplekre gondol? – próbálkozott Dell tábornok.

– Nem – mondta keményen Fetterer. – Egyszerű uniformist viselünk majd, díszítések nélkül.

A tábornokok bólintottak. Ez így helyénvaló.

Azután elérkezett az idő

A Pokol légiói csatasoraikban kápráztatón özönlöttek a sivatagon át. Pokoli sípok rikoltoztak, dobok zengtek tompán, a hatalmas árny egyre előrehaladt.

MacFee tábornok automatizált harckocsijai vakító homokfelhőben a sátáni ellenségre vetették magukat. Dell automatikus bombázói nyomban előrelendültek, az elátkozottak hordáinak sűrűjébe vetve bombáikat. Fetterer rettenthetetlenül mért csapást gépi lovasságával.

Ebbe a felfordulásba robbant be Ongin robotgyalogsága, s a fém tette, amit tehetett. Az elátkozottak hordái átcaptak vonalaik felett, harckocsikat és robotokat szétfűzve. Automatikus mechanizmusok pusztultak, bátran védelmezve minden tenyérnyi homokfoltot. Dell bombázóit a Bukott Angyalok separték le az égboltról Marchocias vezérletével; a démon griffjének szárnyai tornádót kavartak.

A robotok vékony, töredezett vonala kitarzott, gigantikus erők ellenében, melyek zúzták és tiporták őket, rémületet plántálva a világ valamennyi televíziónézőjének szívébe. Akár az emberek, akár a hősök küzdöttek a robotok, megpróbálva hátrálásra kényszeríteni a gonosz erőit.

Astaroth parancsot vonyított és Behemoth előrelendült. Bael, az ördögök egy háromszögével a háta mögött támadást intézett Fetterer tábornok ingadozó balszárnya ellen. Fém sikoltott, megsemmisülő elektronok süvöltöttek az összeütközésre.

Fetterer tábornok izzadt és remegett, ezer mérföldnyire a tűzvonal mögött, mégis kitartóan és pontosan irányította a gombnyomásokat és a karok igazgatását.

Legkiválóbb csapatai nem hagyták cserben. Halálosan sérült robotok lendültek talpra, és harcoltak. Bömbölő szörnyetegek által törve-zúzva, tiporva és megsemmisítve, a robotoknak sikerült tartani vonalaikat. Azután a veterán Ötös Hadtest ellentámadásba ment át, s az ellenséges vonalakat áttörték.

A tűzvonat mögött ezer mérföldnyire a tábornokok a tisztogatást irányították.

– A csatát megnyertük – suttogta Fetterer vezérlőtábornok, elfordulva a televíziós ernyőktől. – Gratulálok önöknek, uraim!

A tábornokok fáradtan mosolyogtak.

Egymásra néztek, aztán egyidejű kiáltásban törtek ki. A Döntő Ütközet eldőlt, a Sátán erői megsemmisültek. Ernyőiken azonban történt valami.

– Ez... ez... – kezdte MacFee tábornok, de elhalt a szava.

Mert a Szentlélek járt a csatamezőn, a szétroncsolt, összezúzódott fém halmazai között.

A tábornokok némán álltak.

A Szentlélek megérintett egy szétroncsolt robotot.

A füstölgő sivatag egész hosszában megmozdultak a robotok. A szétroncsolt, összevert, megolvadt fém kiegyenesedett.

A robotok ismét saját lábukon álltak.

– MacFee – suttogta Fetterer vezérlőtábornok. – Próbálkozzon a műszereivel. Térdepeltesse le a robotokat, vagy valami!...

A tábornok próbálkozott, de berendezései nem engedelmeskedtek.

A robottestek kezdtek a levegőbe emelkedni. Körülöttük az úr angyalai szárnyaltak, a robot-harckocsik, katonák és bombázók felfelé szálltak, mind magasabbra és magasabbra.

– Üdvözüli őket! – kiáltotta Ongin hisztérikusan. – Üdvözüli a robotokat!

– Ez valami félreértés – mondta Fetterer. – Gyorsan! Küldjenek egy futárt a... Nem! Magunk megyünk!

És sietve hajót kerítettek, fűgén száguldottak a csatamező felé. De ekkorra már késő volt, a Végő Ütközet befejeződött, a robotok eltűntek – az Úr és seregei útra keltek.

Gáspár András fordítása

Analóg